

MARINADA

La parada

D'En Joaquim Ruyra

Tocaren les campanes de la propaganda a solemne funció literària. I bé havia d'ésser així perquè el mestre En Joaquim Ruyra, qui en donar al món literari les immortals *Marines i Boscatges* se veié rodejat de deixebles i d'amiradors, havia romàs en silenci durant anyades, esbalaït per la boira gloriosa, com ell molt gentilment reconta en son confessional proemi.

Els qui, de temps, coneixem el mestre, ens sorprenguérem de llegir que sa humilitat era sobreposada en la seva ànima; mes son esplaï prova a bastament que sa humilitat és vera.

La narració *La Parada*, qui dóna nom al volum, és un treball on se compenetren totes les qualitats del gran prosista: descripció de la naturalesa, fina psicologia, ric llenguatge. En començar la lectura, acut el record de *Jacobé* i d'*Una tarda per mar*. Hi ha en *La Parada* la mateixa frescor que fa l'obra delitable i transportadora. El cant de la naturalesa deixa el mar per a enfilar-se al bosc en un turó de la costa. Els infants s'escapen, com a lladregots, de llur casa, de bella nit. Amb quina mestria és pintada la sobirania de la nit, qui meravella d'emoció i de joia els vaillets! A tal pintura succeeix la d'una freda matinada, i per final, el simfònic dibuix de l'esclat del sol i de la policromia dels rics aucells. Bellíssimes descripcions. El gran prosista és gran poeta. Té la seva prosa intensa valor d'imatgeria i de perfecció; és construïda lentament amb repassos i retocs, com a carreus de catedral. Al costat de les descripcions com li és plaent al narrador d'estudiar psicològicament els infants amb el teixit de naturals incidents de la

cacera d'ocells. Les temences, les dificultats, la seriosa contra del caçador d'ofici feta per enginyosa estratagema. Tot encisa i corprèn. La còpia de detalls, que en altre autor fóra carregosa, és en *La Parada* un seguit de filigranes.

Finida l'esplèndida narració, hom llegeix un treball curt *El vals final*. La ploma talentosa descriu una agonia punyent amb l'alegra recordança d'un ball. Es un tret vigorós i originalíssim. Segueixen un treball titolat *D'una olor*, emoció sensorial desvetlladora d'imatges, *La mirada del pobret*, encertat estudi del cor humà i dugues narracions qui tenen per teatre la ciutat ducal: en la primera titulada *El primer llustre d'amor* l'intent principal és la presentació dels carros grandiosos, *edificis amb rodes*, que el tren féu desaparèixer. *La fi del món a Girona* és narració fantàstica. Tanca el volum la magnífica obra *El mal content*, que, per sa valor d'humanitat és sols comparable a produccions d'Homer i de Shakespeare.

Pòrtic i cloenda són, sens dubte, lo millor del llibre. *La Parada* és producció purament racial; el lector català en segueix la lectura encantat, com persona qui s'emmiralla en aigues d'argent; sent recança a les acaballes perquè, en veritat, l'encís és de màgica. La rondalla *El malcontent* és obra universal. Descripcions i parlament cauen en lloc secundari. El descobriment de l'ànima humana, en tota sa nuesa, és la idea i essència de la narració. Poder conèixer els insondables secrets de les persones estimades resulta un turment infernal. No cal pensar sinó bé. Realment és obra pròpia a ésser traduïda, car enc que perdi valor de forma en la translació, restarà viva i immutable la valor de la seva essència.

MIQUEL ROGER I CROSA

L' instant

Revista exquisida i pulquèrrima, apareguda en la capital catalana, senyera i portaveu de la generació novíssima. Reflexa la vida espiritual europea i és la nova onada d'intel·lectuals, qui, en els temps difícils per a l'estampació, són a bastament abrivats per a oferir una revista d'art pur i de riquesa astoradora, que vingui a ésser com la continuació de les que antany en la capital catalana floriren. En la part literària l'estil acuradíssim ja acusaria la paternitat enc que aquesta no es patentitzés amb firmes. La part artística revela un gust de depurat classicisme. N'és director En J. Millás Raurell.

La parella infantina

Una parella infantina
de posat angelical
vers el temple s'encamina;
quan arriben al portal
una d'elles s'amoïna
per haver sofert l'oblid
de no portar mantellina.
L'amiga, però, fa el convit
amb una rialla fina,
d'ajuntar els caparrons
sots la seva capellina.
Sens voler, se fan petons.
L'arranjament és juguina.
Han de caminar a pleret
per no caure o fer tintina;
sens deixar d'anar a bracet,
s'endeguen la mantellina
que la més alta s'enduu.
Davant l'excelsa Regina
cauen amb pas insegur;
quan l'una es tusta la sina,
obliga l'altre a igual fê,
i si un caparró s'inclina,
s'acala l'altre també.
Llur neguit se calma i fina
quan s'asseuen amb dolçor
i la llur veu argentina
diu la pia oració.

JOAN AYMERICH I FERRER.

Conte de Reis

Tercer premi en el concurs de prosa literària

Poble de muntanya. Dia d'hivern.

Per un dels carrers, passava una dona portant de la mà una nena de sis anys. Eren desconegudes en l'encontrada i, segons indicava la miserable vestidura que cobria l'ur pell, eren dels pobres mendicants qui corren de poble en poble, tenint per sostre de sa casa el cel, i per llum les estrelles; uns d'aquests pobres qui viuen de la misericòrdia de llurs semblants, i no saben si l'endemà menjaran, ni coneixen la terra que els ha de servir de fossa.

La nit era freda: nevava. El carrer i les aceres estaven plenes de neu i seguia nevant. Els llums de gas donaven una petita claror que feia ésser més misteriosos els objectes d'aquell carrer. Els pocs vianants qui passaven, embolquellats amb llurs abrigalls, semblaven ombres misterioses...

Mare i filla caminaven poc a poc; llurs petjades quedaven ofegades per la neu: la filla digué a sa mare amb veu defallida:

—Mare, tinc fret.

La mare res no podia fer-hi; no tenia ni una peça de roba per abrigar-la i l'estrenyé contra el seu cos, com si volgués fer passar tot el calor de son ésser al d'aquella innocent criatura.

A's vianants qui passaven la mare els demanava una almoina amb què poder menjar i resguardar-se del fret que poc a poc li arribava al cor. Però no se l'escoltaven; passaven de llarg. Diria's que tenien peresa de treure's les mans de l'escalfor de les butxaques.

La calma era absoluta; la neu queia pausadament, i pausadament seguia també son calvari aquella pobra mare amb son infantò qui plorava de fret. De prompte passaren davant una tenda de joguines. Els ulls de la filla espurnejaren de goig i, fixant-se amb una nina de regular tamany, digué senyalant-la amb un dit morat i ple de panellons:

—Mare, jo vull que els Reis me portin una nina com aquesta.

—No, filla meva, a nosaltres sense llar i sense casa, no ens porten res els Reis: som pobres.

—Però si tu no me l'has de comprar—interrompé sa filla— són els Reis.

La mare res no contestà. La mare plorava en recordar això i ofegava son sanglot per no entristir més el cor d'aquell àngel innocent qui en època malaurada havia vingut a la vida.

Sens cap esperança trucà a la porta d'una casota que el temps arruïnava. Endavant,—contestà una veu—; aquesta porta mai se tanca a ningú.

—Per fi—digué la mare entrant—o Déu, ens has donat un alberg per a resguardar-nos de la tempesta que s'apropa.

L'interior de la casa oferia un conjunt trist; no hi havia cap llum i, l'estança era il·luminada per les flamarades d'uns troncs que cremaven en la llar. A la vora del foc, hi havia una vella, qui, en veure'ls entrar, digué:

—Ben vinguts siau en aquesta molt humil casa; al veure-us ja penso qui sôu; per lo tant, veniu aquí davant de la llar que és lo que primer necessiteu.

La mare respongué:

—O, mercès la bona vella; no sé qui sôu, però accepto de bon grat vostre oferiment, puix ma filla es mor de fret. Que Déu us beneeixi per aquesta bona acció.

Y tots tres, al voltant de la llar, soparen.

La mare explicà sa historia, una vida vulgar però terrible i cruel; uns amors purs, un casament honrós i una filla xamosa i gentil; fins aquí les alegries. Però després, son espós morí quan més la fada de la benaurança regnava en sa casa, i ella, malalta, sens poder guanyar el moç de pa, caminant de de poble en poble per les llargues i polsoses carreteres que a ella li semblaven inacabables ..

La vella plorava... Les llàgrimes li riellaven per la galta arrugada, com perles líquides. El silenci era profund, interromput, a voltes, per les primeres ratxades de l'huracà...

La vella digué per fi:

—Ara, a dormir tothom; jo ja us he preparat un llit en el que dormireu, sinó còmodament, al menys ben abrigats.

Disposaven-se per anar-hi quan la nena interrompé:

—Mare; jo ara vaig a posar les sabates al costat de la llar per veure que m'hi posaran els Reis.

—No, filla, no; jo no ho vull—respongué sa mare pensant en el disgust que tindria l'endemà en trobar les buides.

La filla insistí i pregà varies vegades, però davant la fermesa de sa mare hagué de calmar-se.

Als pocs minuts tot estava quiet. Veient que tots dormien, la nena se desfeu del braç de sa mare, qui la tenia agafada amb aniorós enllaç, i poc a poc, per no despartar-la, agafà ses sabates i les posà davant la llar. Fet això, se n'entornà al llit quedant profundament dormida i somniant... Que somnaria en aquella nit, sinó en els tres Reis que cavallers an alts camells corrien pels pobles escampant arreu joguines i petons?

Però fou descoberta en sa innocent acció. La vella ho veié i ho com prengué tot. Va aixecar-se; buscà en una caixa en la que hi havia alguns vestits d'infant i tregué una nina de regular tamany. La besà—era d'una filla seva morta—i anà a posar-la junt a les sabates que poc abans deixava la nena prop la llar.

Al cap de poc dormia; solament allà al lluny udolava el vent, el terror dels pobres i dels caminants...

Crits de joia i d'alegria feren despertar l'endemà tots els habitants de la cabanya.

—Què tens, ma filla, què tens?— li deia sa mare, puix aquella era la que amb sos crits havia despertat a tots.

—Mire, mare, mira!—li deia ensenyant-li la nina entre esclats de plors i de rialles—; ho veus com tenia raó al dir-te que els Reis me portarien alguna cosa?

Davant la realitat la mare quedà parada; no sabia que respondre i allà en un recò la vella plorava i reia al mateix temps.

Desembre de 1918.

JOSEP AYESTA i BOIX.

El premi

Sols un cop a l'any en toquen de sardanes, en un poble petit de gent treballadora, car hi son escasses les festes que es celebren. Per la Festa Major, una cobla deixa entendre son repertori, sempre escoltat amb vera delectació. La sardana es per a ells, música de sa terra, música que els parla al cor i que enyorada durant un any, en sentir-la de nou, sembla portar-los flaires de la terra mare.

El poble és petit; vist de lluny sembla un niu penjat a dalt de la carena i les cases col·locades sense ordre ni concert voltent la gran plaça.

Enguany En Grau hostaler ha promès una onça al cap de colla qui balli millor la darrera sardana de festes i, en ésser coneguda la notícia, de poblets i viles veïnes hi acut el jovent disposat a lluitar per l'onça i més que per això, per atreure's la simpatia de N'Agneta, filla d'en Grau, i a la que tots voltent.

I que n'és de bella!

Flor de muntanya li diuen i aital sembla amb sos cabells d'or sobre una testa blanca, amb ses galtes com dugues roses i una renglera de dents menudes i juntes que el carmí dels seus llavis fa ressortir. A la plaça, que formigueja de gent, la veuríeu anar amb ses companyes, sempre riallera i esperant les primeres sardanes que els músics arrengrerats en son cadafalc se disposen a fer sentir.

En començar les balles, l'agitació i el bullici se paren; tothom escolta

amb recollida quietut i la tenora en mig va desgranant ses dolces notes que s'escampen per fonanals i planes.

Les colles s'han format i dona bo de veure com s'entrenen. De totes, la que dirigeix en Miquel del mas Bertrand és la que més bé dansa; els pronòstics se fan a son favor.

En Miquel creu guanyar l'onça i l'amor de N'Agneta. Tot fatuós, proposa a l'hostaler que deixi a l'Agneta donar el fallo, i quan aquesta hi consent, tot el jovent reunit al hostal l'aplaudeix.

Arreconat, tot trist i sol, en Peroi, cosí de l'Agneta, resta oblidat. Estrany a l'alegria que l'enronda, sols de tant en tant alça el cap per fixar sa mirada en l'Agneta, qui, riallera i alegre, assegura, a les preguntes sempre intencionades d'En Miquel que tal volta sí que afegirà son cor al qui dongui l'onça.

En Peroi estimava l'Agneta de menut, menut: Quan ell, avergonyit com era, no gosava sortir a ballar, era ella qui, d'una revolada, se l'enduya a la dansa. Era tan posat! Després l'obligà a portar coll i corbata.

Un dia, en sortir del ball, En Peroi confessà son amor a N'Agneta, i ella..... cruel, se n'hi va riure, amb riure fort.....—Mira, mira el mussol que s'ha figurat—..... i reia, reia.....

I es de llavors que En Peroi ha esdevingut trist i, per això, el troben ara com ja fa temps arraulit, tot sol, en un recó de l'hostal, on continua anant amb l'excusa de veure l'oncle, però amb una altre més fonda dins son cor.

Les sardanes, de nou, tornen a sentir-se a la plaça. Els joves surten i N'Agneta se gira vers son cosí i li diu:

—Ja ho has sentit, el cap de colla que balli millor la darrera sardana de festes guanyarà l'onça i potser mon cor.

Agullonat, s'alça en Peroi i fixant sos ulls en els de l'Agneta, suplicà:

—I si jo la ballo puc esperar? ..

La mossa somriu, mes no pas aire mofador.

A la gran plaça la gent no hi cap.

Els músics afinen els instruments amb una barrejada de notes perdudes que fereix les orelles. Quatre colles ja formades esperen l'entrada del flabiol. No es veu enlloc En Peroi.

N'Agneta asseguda a dalt d'un tron improvisat, amb una taula i una cadira també s'estranya de no veure son cosí, mes..... tot d'una, quan els músics comencen, en Peroi, al front dels qui havien sigut els seus companys surten d'un cantó, tots amb barretina.

La sardana comença.

Es una tonada suau, tranquil·la, com la dolçor del moment. El sol ponent llença sobre la carena els seus últims esclats d'un to daurat i, poc a poc,

va esfonsant-se en l'abim de la penombra, a l'ensems que es cobreix d'una mortalla rosada.

Totes les mirades se fixen ansioses en les colles de balladors.

De bon principi, la colla d'en Peroi s'enduu les simpaties. En Peroi, com prenent-ho, adreça una mirada suplicant a l'Agneta i veu que li somriu.

O Déu! li somriu.... i corprès i emocionat, en el dolç va-i-ve de la dansa, una llàgrima li regalima cara avall.

Es un moment, però basta, per a perdre el punt i fer tot un desgabell en sos companys....

Adeu il·lusions! Adeu esperança fonedissa com la llum del dia morent!...

En canvi la colla d'En Miquel dirigida per aquest, fineix triomfalment la dansa.

A la nit, en seure's En Peroi en son recó de l'hostal, abatut, recorda amb encís el somriure que N'Agneta li havia adreçat i, amb sentiment, li sembla veure encara com, en donar l'onça a En Miquel, N'Agneta sembla dar-li també son cor.

Allí està, tornada a ésser la de sempre, rient... rient amb en Miquel i els companys, mofant-se segurament d'ell.

I allí abatut resta hores i hores fins que el seu oncle el desvetlla.

—I doncs que no vas a dormir Peroi?...

Llavors es dona compte que tothom havia eixit de l'hostal. Busca amb sa mirada N'Agneta i no la veu.

S'aixeca de son recó, atravessa, mandrós, la sala, i surt.

La lluna il·lumina de ple la gran plaça, on havia caigut pera sempre al ulls de N'Agneta.

Caminava sens esma.... De sobte un crit l'atura.

—Peroi, escolta'm....

Era N'Agneta qui venia corrents vers ell.

S'atansa ella i, allargant-li ses fines mans, li digué a cau d'orella:

—Per a ell i per la gent era l'onça; per a tu i sols per a tu és el meu cor.

P. VALCARCEL.

*
*
*

Una ànima d'or puríssim

al nàixer, Déu me donà.

Jo l'he canviada amb quartos

i apenes me'n queda cap.

Sento que em surten arrugues

i els cabells sem tornen blancs,

però sento més trobar-me
aprop teu ben cap al tard.

D'eixes tes nines tan negres

surt una llum tan suau,

que amb ella fins a la tomba
aniria enlluernat,

i no obstant, quan jo les deixi

i et digui, adeu, que me'n vaig

no et deixaré més record

que el d'un roc que es tira al mar.

D'haver-te vist una estona

tota l'ànima em fa mal

i quan veig que el sol s'amaga

i avança la nit per graus

i es van estenent les ombres

i la fressa va callant

se'ns apodera del cor

un enyorament estrany

que és la soledat de l'ànima

que mira el sol cap al tard.

F. CAMPRODÒN

(Poesia exfreta de l'àlbum de la família Pagés)

Crònica local

Amics se troben pel carrer a Palamós en el mes d'Octubre de l'any 1919.

Un diu:

— Com és, amic, que ahir no vingueres al Casino?

— Vaig tenir reunió. Avui vindré.

— Avui no m'hi trobaràs. Avui en tinc jo a les nou.

En finestra enflorada, marc d'unes gentils amors, una bella faç de damisela fa el bot i, entre dents, remuga:

— Això no té perdó. Espera i esguarda fins a les onze. I el senyor sense venir!

El festejador, estirant el cap, respon sincerant-se amb aturdiment:

— Si vaig tenir reunió!

Y diuen ver amics i festejadors perquè amb la intensitat de vida social hi ha subjecte que ha estat convocat a tres reunions a una mateixa hora i ja no hi ha cap persona que no pugui ostentar un títol de President, Vocal, o Secretari.

Continua la vaga del tramvia insoluble encara. El correu es vingut en tartana arribant aquí a les 3 de la tarda; ara ve a l'hora normal perquè passa per Castell d'Aro, quedant restablert el doble servei.

Industrialment, la nostra població respira puix gairebé totes les fàbriques fan sis jornals. Tot se puja, llevat del suro i del tap. Així el treball va acompanyat de mil exclamacions per l'aglevament de dificultats. L'únic producte de la indústria tapera susceptible d'augment és els desperdiciis. Gran foc n'hi hagué, per desgràcia, a Sant Feliu del qual des d'aquí obiràvem el fum de dia, i de nit, la resplendor.

La jornada de vuit hores decretada pel Govern ha tingut general acceptació en la comarca. Algun petit incident ha tingut lloc per si s'havia de continuar l'antiga divisió en quarts de jornal, però ha prevalgut amb gran majoria la forma de treball intensiu, o sia de 4 hores seguides al matí i 4 hores a la tarda. L'element femení s'exclamava per les dificultats de compra en el mercat.

El nostre port, a voltes, vol donar la sensació que és un port gran. Qualsevulla persona forastera que hagués vingut a primers de mes, veient els vapors «Cerea» italià i «Africana» de Trieste, tots de gran tonelatge, atracats al moll comercial carregant paques de desperdiciis els que hi tenien lloc, o valent-se del procediment de llanxes, hauria cregut que és un port de molt moviment, i més si es te en compte l'estat de vaixells de totes mides i algun vapor de petit tonelatge que hi arredossà la tramuntana, entre ells el «Teresa Taià» amb passatge, que tingueren de romandre aquí dos o tres dies, donaven l'apariència de molta més animació de la que d'ordinari té.

La maretjada ha deixat per aquesta costa un escampall de fusta d'arbre i caïrats de diferentes mides procedents de la riuada del Ter que tants treballs donà a la ciutat de Girona i a altres llocs amb la crescuda que experimentà a causa de les plujes abundants que han caigut. La forta llevantada, emparant-se de la corrent del riu que mar endins venia plena de brossa, fusta i garbes d'arros de la plana de Pals, després de descriure un grandióis cercle, vingué a raurer a nostres cales empesa pel temporal. Desde el Castell, hom veia en la mar la rojor de l'aigua del Ter.

El vapor nort-americà «Maine» el nom del qual jugà un paper important

en la Història de la Guerra de Cuba, és estat dos o tres dies en el port carregant paques.

Tot se puja. El qui és panarra ja grava el presupost. Gravades totes les mercaderies, fa bo de trobar menja de franc: els bolets, els succulents bolets son recercats amb avidesa per molta gent. Oberta la tardor, tenen gran reques- ta les castanyes i les butifarres.

El Sindicat Obrer acordà que els flequers no treballassin de nit; per conse- quència, el pa no té la frescor que els progressistes reclamen.

El Diputat a Corts, En Salvador Albert, ha donat una conferència en el Centre Republicà Federal sobre el tema «Puntos de vista sociales» a la qual foren convidades altres societats. L'Orfeó «Aucellada» dóna ensenyances mu- sicals gratuïtes; són en gran nombre els inscrits a la classe de solfeig. L'Entitat artística ha constituït una agrupació de Germandat.

En Feliu Crosa ha exposat un facsimil de la fragata Palamós. Tothom ad- mira son treball, per ésser una filigrana.

El Centre Econòmic ha inaugurat el ball públic amb tan bon èxit com en sos millors temps. Continua oferint sessions teatrals, a càrrec dels aficionats adultes i infants. Ultimament posaren en escena «El Cor del Poble» i «Ma- re Eterna».

El President del Sindicat Patronal, N'Emili Pagés, fou delegat a la As- samblea de Barcelona. En Pelayo Llobet fou nomenat President del Sindi- cat Obrer; N'Albert Pallí, Administrador de la Cooperativa.

Ja fa alguns mesos que actua la Societat de Comerciants, sots la Presi- dència d'En Manel Llorens. Compta amb 133 socis.

Surt un auto a la matinada per enllaçar amb el lleuger de Girona, quedant suprimit el de dos quarts de deu. No s'entenen de feina els autos actualment. El Tramvia descarrilà a Torrent, sofrint contusions els viatgers. Es retornat de les seves possessions de sureda d'Algeria, En Josep Miró. En Miquel Gubert i família han marxat a Londres, i En Ramon Bardera i En Joan Badosa se pre- paren per partir a Cuba, havent estat obsequiats per llurs amics amb ball i banquet. La notaria palamosina és a càrrec del distingit senyor En Josep Pal- més.

Com que l'Ajudant de Marina, sots pena de penyora, obligà tots els vai- xells a tenir llum, causaven bell efecte, en nit obscura, els nombrosos fana's de totes les embarcacions aquí arrecerades. Se destacaren molt una nit, en que la llum elèctrica a totes les Companyies fallà; la falta de llum de les Empreses Elèctriques dura encara.

En l'octavari consagrat al Sagrat Cor, predicà el P. Valentí Sala. Cantà l'escolania i cantaren els solistes senyors Suñé i Nicolau. Al vicari Mn. Alber Figa l'ha substituït Mn. Josep Molas.

Els footballistes palamosins han jugat en les poblacions veïnes.

Morts: Na Josepa Ribó i Juaní, esposa d'En Martí Tauler, col·laborador

de Marinada; Na Caterina, esposa del fabricant senyor Juera; En Joan Johera ex-conceller republicà; el conegut artista i professor En Joan Bta. Coromina. de La Bisbal. Al Cel siguin.

El sol anunci de la gran diada nacionalista de Girona ha produït gran entusiasme entre els nacionalistes palamosins. Hi acudirà nodrida representació.

Sport

Fut-bol

Molt poc moviment aquest mes en qüestions fut-bolístiques.

Solament el «Palamós F. C.» ha celebrat un partit amistós amb el «Casal Popular» de Palafrugell en el camp d'aquest venent-lo per 6 goals a 0.

Fou un complet domini per part del «Palamós» que desmoralitzà completament sos contraris.

Aquesta recent victòria ha animat bastant els nostres jugadors per a e proper campionat.

Jugaren per a el «Palamós»: Ferrer, Humbert (C.), Salvador (capità), Martinench, Franch, Nemesio, Miró, Gadea, Valls, Goday i Reig.

Sabuts ja els dies que correspon jugar a cada Club el Campionat Provincial, són molts els partits amistosos que es concerten entre els Clubs comarcals.

El Palamós te concertats partits amb el «Casal Popular» de Palafrugell i amb l'«Unió Sportiva» de Figueres, el primer en el camp del Palamós i l'altre en el camp de la Unió.

El Palamós F. C. es prepara per a la propera lluita amb gran esperit i entusiasme. No cal dubtar que, desempenyarà un paper airós i sabrà recordar-nos aquell gran equip que jugà el primer Campionat de la província de Girona guanyant-lo honrosament.

: Calendari del Campionat de la Província de Girona :

PRIMERA VOLTA

30 Novembre.—Palamós F. C.—Ateneu Deportiu.

—Casal Popular.—Unió Sportiva.

14	Desembre.	Ateneu Palafrugellenc,—Unió Sportiva.
21	»	—Palamós F. C,—Casal Popular.
28	»	—Ateneu Deportiu—Ateneu Palafrugellenc.
11	Gener	—Unió Sportiva—Palamós F. C.
18	»	—Casal Popular—Ateneu Deportiu.
25	»	—Palamós F. C.—Ateneu Palafrugellenc.
1	Febrer	—Unió Sportiva—Ateneu Deportiu.
8	»	—Casal Popular—Ateneu Palafrugellenc.

SEGONA VOLTA

25	Gener	Ateneu Deportiu—Palamós F. C.
1	Febrer	—Unió Sportiva.—Casal Popular.
8	»	—Unió Sportiva—Ateneu Palafrugellenc.
15	»	—Casal Popular—Palamós F. C.
22	»	—Ateneu Palafrugellenc—Ateneu Deportiu.
29	»	—Palamós F. C.—Unió Sportiva.
5	»	—Ateneu Deportiu.—Casal Popular.
12	»	—Ateneu Palafrugellenc.—Palamós F. C.
19	»	—Ateneu Deportiu.—Unió Sportiva.
26	»	—Ateneu Palafrugellenc—Casal Popular.

Tots els partits se celebraran en el camp del Club anomenat en primer lloc i seran arbitrats per un referèe del Col·legi d'Arbitres de Barcelona.

Verament són pocs els Clubs concursants, però, a pesar d'això, el Campionat es presenta renyit per lo molt nivellades que estan les forces entre alguns Clubs.

JOSEP FRANCH.

Palamós, 3-10-19.

Moviment del port durant el mes de Sepbre-Ocbre 1919

ENTRADES TONELATGES			SORTIDES TONELATGES		
Vapors			Vapors		
Barcos de vela	14	807	Barcos de vela	14	807
ENTRADES TONELATGES			SORTIDES TONELATGES		
Vapors	7	15.399	Vapors	7	15.399
Barcos de vela	9	386	Barcos de vela	9	386

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Septembre y
Octubre

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	libretes noves
36	4.223	15	5.198'45	3
56	1.182	20	4.235'25	2

Registre civil

Mes de Septembre

Naiements: 1. Francisca Sens Bigorra. — 2. Pelai Poch Taulera. — 3. Benita Argelès Mestres. — 4. Josepa Gafarot Saló. — 5. Joan Batallé Casas. — 6. Pere Pascual Casanovas.

Innomenats: 1. Sarquella Durán. — 2. Pagés Martí.

Defuncions: 1. Carme Tauler Reynés, de 21 anys. — 2. Josep Palet Terrades, de 56 anys. — 3. Trinitat Sureda Averesturi, de 32 anys. — 4. Francesc Massa Riera de 67 anys. — 5. Jaume Pascual Bosch, de 58 anys.

Matrimonis: 1. Juan Sens Bragulat amb Josefa Mola Calzada. — 2. Josep Casellas Gafas amb Ana Poch Mateu.

Mes d'Octubre

Naiements: 1. Rosa Vergés Costa. — 2. Lluís Escoruela Vidal. — 3. Andreu Beanbien Robiu.

Innomenats: 1. Cutulas Bachs. — 2. Puig Costa — 3. Villasclaras Antequera. — 4. Horta Camps. — 5. Perpiñà Tauler. — 6. Tur Morato. — 7. Carreras Astruch. — 8. Cubó Sanchez. — 9. Font Porches. — 10. Crosa Subirá.

Defuncions: 1. Maria Rojas Taulé, de 1 mes. — 2. Juli Puigmitjà Sabater, de 1 any. — 3. Lluís Margarit Sais, de 8 mesos. — 4. Juan Prats Sabat, de 84 anys. — 5. Benita Quetglas Rebarti, de 3 mesos. — 6. Francisco Altarriba Carol, de 66 anys. — 7. Catalina Casadevall Fontquerna, de 60 anys. — 8. Maria Girbau Martí, de 61 anys. — 9. Manel Pou Prohías, de 67 anys.

Matrimonis: 1. Anibal Vilella Prats amb Josefa Prats Quintana. — 2. Josep Falgueras Amat amb Rosa Buscaróns Casademont. — 3. Climent Juriol Palli amb Antonia Bragado Gallart. — 4. Francesc Garcia Abat amb Dolors Guillem Montoro. — 5. Pere Bassols Ros amb Teresa Ayguaviva Coll. — 6. Alfons Pagés Belleville amb Maria Espinet Ros. — 7. Pelai Pagés Belleville amb M.ª de la Concepció Vilar Moner. — 8. Jaume Gou Capellá amb Maria Jou Gispert.

CICLES SANROMA

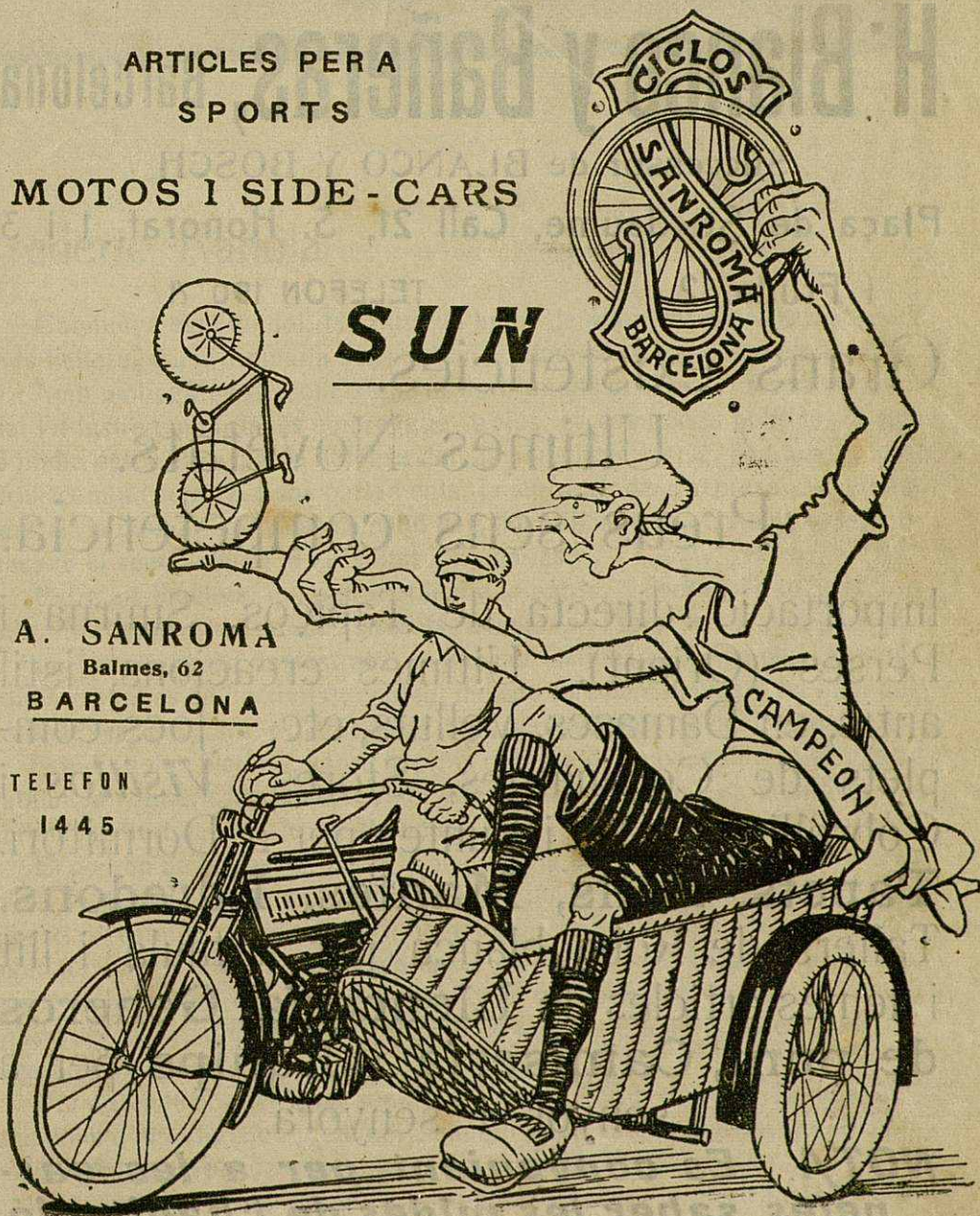
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE - CARS

SUN

A. SANROMA
Balmes, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

ALFOMBRES - TAPICERIES

Tot quant se fabrica a Europa per a decorar, se troba en els
GRANS MAGATZEMS A L'ENGROS I AL DETALL

H. Blanco y Bañeras, Barcelona

Successor de BLANCO Y BOSCH

Plaça de St. Jaume, Call 21, S. Honorat, 1 i 3
i Fruita, 2.

TELEFON 190 A

Grans existències.

Ultimes Novetats.

Preus sens competència.

Importació directa de Tapiços, Smirna i Perses (Orient). Ultimes creacions, estil antic, en Damasc, Velluts, etc. Jocs complets de Cortinatges, Stores, *Visillos* i Cobrellits de Tul i Puntetes per a Dormitori. **Tapets, Pells, Mantes, Edredons.** Tallers de Roba blanca per a taula i llit i demés articles de **Llenceria, Gèneros de punt, Camiseria i Equips** per a senyor i senyora.

NOTA. *Es convenient per a les carpetes saber les mides de l'habitació.*